

Arrest

nr. 297 159 van 17 november 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische en Eritrese nationaliteit te zijn, op 23 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 25 april 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. WALDMANN *loco* advocaat P. DE WOLF en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 1 oktober 2018, diende op 9 juli 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 25 april 2023 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief van 27 april 2023 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt

*"Asielaanvraag: 09/07/2020
Overdracht CGVS: 05/03/2021*

Uw persoonlijk onderhoud in het kader van uw verzoek om internationale bescherming vond plaats op 03 januari 2023 gedurende een hele dag afwisselend met uw broer (van 9u00 tot 17u50) op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) waar u werd bijgestaan door een tolk die het Amhaars machtig is. Uw advocaat, meester De Wolf, vervangster meester Baudot, was gedurende het gehele persoonlijke onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Asmara, Eritrea op [...] 1995. U verklaart Tigrinya te zijn en pinkstergelovige te zijn.

U werd geboren in Asmara, net zoals uw beide ouders. U woonde enkele jaren in Abbashawel, een wijk van de hoofdstad. In 2002, toen u 7 jaar was, besloten uw ouders echter Eritrea te ontvluchten. Zij hadden zich immers bekeerd tot het pinkstergeloof en waren bang vervolgd te worden door de Eritrese overheid. Samen met uw ouders vluchtte u daarom naar Soedan, waar uw oom, de broer van uw moeder, verbleef. U bleef daar enkele maanden alvorens de reis verder te zetten naar Ethiopië zodat u toegang zou hebben tot het onderwijs.

Het eerste jaar in Ethiopië verbleef u bij een vriend van uw oom zodat uw ouders werk en een huis konden vinden. U werd ook ingeschreven in school en behaalde uw 12de graad diploma zonder problemen. Na uw middelbaar hielp u uw moeder met het bereiden en verkopen van specerijen en kruiden. U kon namelijk niet beginnen aan de universiteit omdat u geen documenten had.

In 2018, toen de nieuwe premier Abiy aan de macht kwam, kwamen er geruchten dat Eritreeërs zouden gedeporteerd worden uit Ethiopië n.a.v. het vredesakkoord tussen de twee landen. U wilde dit niet en besloot daarom het land te verlaten. Uw moeder en oom regelden daarom een smokkelaar die u een vals paspoort gaf. U reisde hiermee, per vliegtuig, in oktober 2018 naar Frankrijk.

Na uw aankomst in Europa, probeerde u naar het Verenigd Koninkrijk te vluchten. Dit lukte echter niet, en u besloot daarom op 9 juli 2020 een verzoek om internationale bescherming in te dienen bij de Belgische asielinstanties samen met uw broer (zie dossier CGVS (...)).

Ter staving van uw onderzoek legde u een kopie van de identiteitskaart van uw vader voor en een brief van de kerkelijke gemeenschap.

B. Motivering

Na een grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaart Ethiopië, het land waar u volgens uw verklaringen sinds uw jeugd verbleven heeft, te hebben verlaten omdat u vreesde gedeporteerd te worden naar uw land van herkomst, Eritrea, omdat u jarenlang in Ethiopië zonder geldige verblijfsdocumenten zou hebben geleefd en gewoond (notities persoonlijk onderhoud (hierna NPO), p.11, 12, 25). U vreest anderzijds bij een eventuele terugkeer (naar Eritrea) een gevangenisstraf of gedood te worden omwille van uw godsdienst, het pinkstergeloof (NPO, p. 13, 25).

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Ten eerste, rust er op een verzoeker de verplichting om bij aanvang van de procedure de volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht vereist dat er verwacht wordt van de verzoeker dat hij of zij coherente, consistente en waarachtige verklaringen en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot diens identiteit, nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere

asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niet tegenstaande dat u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (NPO, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Zo dient vastgesteld te worden dat u er hoegenaamd niet in slaagt uw Eritrese herkomst en/of nationaliteit aannemelijk te maken. Dit is nochtans belangrijk voor de beoordeling van uw vrees voor vervolging en uw nood aan internationale bescherming. Identiteit, nationaliteit en herkomst maken immers de kernelementen uit in een asielprocedure. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas kan beoordeeld worden. Het principe van internationale bescherming als surrogaat en laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke verzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vrees voor vervolging of het risico van ernstige schade ingeroepen wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal heeft dan ook terecht uw voorgehouden herkomst en nationaliteit grondig bevraagd en beoordeeld. Indien u beweert de Eritrese nationaliteit en origine te hebben, dan dient uw ingeroepen vrees voor vervolging of ernstige schade evenals de mogelijke nationale bescherming ten opzichte van Eritrea te worden beoordeeld. Indien de verklaringen over de voorgehouden Eritrese nationaliteit en herkomst niet aannemelijk geacht worden, maakt u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk en dient de Commissaris-generaal te besluiten tot de weigering van internationale bescherming.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werden u meerdere vragen gesteld over uw beweerde achtergrond en herkomst, hierbij steeds rekening houdend met uw profiel (met name dat u op jonge leeftijd uw land van herkomst heeft verlaten). U slaagde er echter niet in te overtuigen wat uw beweerde Eritrese herkomst betreft. Zo legde u ongeloofwaardige verklaringen af met betrekking tot uw situatie als Eritreeër of Eritrese vluchteling in Ethiopië en kan u niet overtuigen wat betreft uw banden met uw vermeend land van herkomst. In casu werd vastgesteld dat u weinig overtuigende verklaringen hebt afgelegd met betrekking tot uw vermeende situatie als illegale Eritrese vluchteling in Ethiopië. Daarnaast is gebleken dat u erg weinig informatie kon verstrekken die enige band tussen uw persoon en Eritrea zou kunnen aannemelijk maken of die blij zou kunnen geven van enige voeling met de situatie van illegaal verblijvende Eritreeërs in Ethiopië of met de situatie van Eritreeërs in Ethiopië in het algemeen. U slaagt er met andere woorden niet in uw beweerde Eritrese herkomst aannemelijk te maken – niet via overtuigende verklaringen, noch via enig (begin van) materieel bewijs zoals (identiteits)documenten.

Ten eerste is het van uitermate belang om stil te staan bij uw verklaringen dat u nooit identiteitsdocumenten heeft bezit in Ethiopië. Zo geeft u aan dat u nooit geregistreerd bent bij de (lokale) administratie in Ethiopië. Informatie over dit proces of deze procedure heeft u echter niet opgezocht (NPO, p.13). U beargumenteert dit door te verklaren dat u geen moeilijkheden zou creëren met de Ethiopische overheid. Gevraagd welke problemen u dan precies zou krijgen als u over verblijfsdocumenten zou beschikken, of dergelijke documenten zou aanvragen, antwoordt u ontwijkend. Ook wanneer de vraag nogmaals gesteld wordt, blijft u herhalen dat u in angst leefde omdat u niet legaal woonde in Ethiopië (NPO, p.13).

Gevraagd waarom u in al die jaren dat u in Addis Abeba woonde dan geen asiel heeft aangevraagd, waardoor uw verblijf legaal zou worden, meent u dat u geen kennis had over asiel (NPO, p.12). Nochtans verklaart u zelf dat een klein deel van de Eritreeërs in Addis Abeba effectief een verzoek om internationale bescherming indienen (NPO, p.12). Ook even later in het persoonlijk onderhoud meldt u dat, tenzij je asiel aanvraagt in Ethiopië, je als Eritreeër geen documenten kan krijgen en dat als je asiel aanvraagt je in een vluchtelingenkamp in de Tigray regio dient te leven (NPO, p.13). Hiermee spreekt u vooreerst zichzelf tegen, en laat u blijken dat u wel degelijk op de hoogte was van het aanvragen van asiel en bescherming in Ethiopië. Het is dan ook vreemd dat u, als vermeende illegale Eritrese vluchteling geen asiel aanvroeg bij de bevoegde instanties in Ethiopië aangezien u in angst leefde. Door asiel aan te vragen zou u immers legaal in het land verblijven en een vredevol leven kunnen leiden zoals u dat wou (NPO, p.13). Geconfronteerd met deze informatie, verklaart u opeens dat u geen asiel mocht aanvragen (NPO, p.13). De reden hiervoor blijkt u echter niet te kunnen geven en u verklaart dat dit misschien de wet is (NPO, p.13).

Gezien uw antwoord niet kan overtuigen, wordt u nogmaals de vraag gesteld waarom u geen asiel aanvraag. Deze keer antwoordt u dat als u dat zou doen, u naar de Tigray regio zou moeten verhuizen aangezien er enkel daar vluchtelingenkampen zijn (NPO, p.13). Uw wisselende antwoorden, gaande van het niet weten dat asiel aanvragen een mogelijkheid was, tot het niet mogen en het niet willen, getuigen dat u uw antwoorden aanpast naar gelang de vragen en opmerkingen van de protection officer. Bovendien dient er te worden opgemerkt dat er niet enkel in de Tigray regio vluchtelingenkampen zijn, maar ook in andere regio's, zoals de Afar regio, in Ethiopië. Daarenboven zijn er op verschillende plaatsen in Addis Abeba registratiecentra voor vluchtelingen (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Daarenboven bestaat er sinds 2008 de 'Out of Camp Policy' dat Eritrese vluchtelingen toelaat om zich in de steden buiten de kampen te vestigen. Dat u hiervan niet op de hoogte was, of zelfs nooit de moeite zou hebben gedaan om hierover informatie in te winnen, is toch wel vreemd.

Bovendien blijkt uit objectieve landeninformatie dat, indien u werkelijk van Eritrese origine zou zijn en als Eritrese vluchteling in Ethiopië zou geleefd hebben, dat u dan de mogelijkheid had om een Ethiopische verblijfsvergunning te verkrijgen – al dan niet via uw ouders – aangezien u aangeeft Eritrea reeds in 2002 te hebben verlaten. In 2003 en 2004 vaardigen de Ethiopische autoriteiten namelijk nieuwe regels uit over de nationaliteitswetgeving en over het statuut van burgers van Eritrese origine in Ethiopië. Eritreeërs die in Ethiopië wonen, maar hun Ethiopische nationaliteit kwijtraakten, kunnen die onder bepaalde voorwaarden terug krijgen. Inwoners van Ethiopië met de Eritrese nationaliteit, moeten zich net als alle andere buitenlanders laten registreren bij de autoriteiten. Zij kunnen een permanente verblijfsvergunning krijgen, mogen eigendommen bezitten, hebben het recht om te werken en kunnen gebruik maken van de sociale diensten. Hun wettelijk statuut is beter dan dat van andere buitenlanders, zegt een rapport gemaakt voor de United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) in 2006: "The status of Eritreans resident in Ethiopia is also clear, affording rights to Eritrean residents above and beyond the rights of other foreign nationals resident in Ethiopia." (zie COI Focus, Ethiopië. Situatie van Eritreeërs in Ethiopië)

Doorheen het persoonlijk onderhoud bleek echter dat u klaarblijkelijk niet op de hoogte bent van de situatie van Eritrese vluchtelingen in Ethiopië en de mogelijkheid voor Eritrese vluchtelingen om verblijfsdocumenten te verkrijgen in Ethiopië. U verklaarde geheel in tegenspraak met de beschikbare landeninformatie dat Eritreeërs die in Ethiopië verblijven voor zover u wist geen documenten konden verkrijgen. U gaf aan dat u denkt dat het niet mogelijk was voor u en voor uw ouders om verblijfsdocumenten te verkrijgen (zie notities CGVS, p.6) hoewel uw vader klaarblijkelijk wel zonder problemen kon werken in Ethiopië. U zou slechts heel weinig contact gehad hebben met andere Eritreeërs aangezien er in uw wijk weinig Eritreeërs zouden hebben geleefd (zie notities CGVS, p. 12). Het komt niet aannemelijk over dat u gedurende de 16 jaar dat u als persoon van Eritrese origine in Ethiopië leefde nooit zou gehoord hebben over verblijfsvergunningen (en werkvergunningen) die afgeleverd werden aan Eritreeërs in Ethiopië. Zoals eerder aangehaald zou u ondanks uw beweerde precare situatie als illegale Eritreeër nooit getracht hebben om in Ethiopië een asielaanvraag in te dienen. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat aan Eritrese vluchtelingen op prima facie basis het vluchtelingenstatuut wordt toegekend door Ethiopië. U zou zich nooit als vluchteling laten registreren hebben, omdat u als kind naar Ethiopië gekomen was. Erop gewezen dat u volgens uw verklaringen in een moeilijke situatie zat omdat u niet over documenten beschikte en of u dan niet eventueel later nog asiel kon aangevraagd hebben, gaf u zoals gezegd wisselende verklaringen over het feit dat u niet op de hoogte was, dat u wel op de hoogte was, maar dat het niet mogelijk was, en/of dat u het niet wilde. Dat u zich nooit terdege zou geïnformeerd hebben over uw mogelijkheden om al dan niet asiel aan te vragen in Ethiopië, ondanks uw benarde positie, komt geheel onaannemelijk over en doet net als uw totaal gebrek aan kennis over de mogelijkheid om een permanente verblijfsvergunning te verkrijgen en de rechten van Eritreeërs in Ethiopië in ernstige mate afbreuk aan het door u voorgehouden profiel van illegale Eritrese vluchteling die gedurende 16 jaar in Ethiopië verbleven heeft.

Een andere bevreemdende vaststelling is dat u klaarblijkelijk zonder al te veel problemen school hebt kunnen lopen in Ethiopië. Zo verklaart u op uw persoonlijk onderhoud dat u tot de 12de graad naar school bent kunnen gaan in Addis Abeba. Het is dan ook eerder opvallend dat u zich heeft kunnen inschrijven in deze school zonder daarvoor enige vorm van identiteitsbewijzen voor te hebben moeten leggen. Geconfronteerd met deze bevinding, verklaart u dat uw ouders een overeenkomst hadden met de directeur van uw school en dat het een privé school was (NPO, p.18). Dit doet echter niets af van het feit dat u zich al die jaren hebt kunnen inschrijven in de school en kon meedoen aan nationale examens zonder daarvoor een bewijs (van identiteit) te moeten voorleggen (zie ook informatie toegevoegd van administratief dossier). Bovendien dient er hierbij ook te worden opgemerkt dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldde dat u twee jaar universitaire studies heeft gevolgd.

Wanneer u hierop gewezen wordt, is uw antwoord ook hier pover te noemen. U beweert immers dat u de middelbare school bedoelde (NPO, p.11). U volgde echter geen 2 jaar middelbare school, maar 6 jaar zodat dit geen afdoende verklaring kan zijn.

Verder dient er ook gewezen te worden naar de verklaringen die uw broer aflegde voor het Commissariaat-Generaal in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming (zie dossier CGVS (...)). Hij verklaarde immers dat iedereen in het gezin in het bezit was van een kebelde identiteitskaart. Uit de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt blijkt dat deze kaart enkel uitgegeven wordt aan Ethiopische burgers. Na de lunchpauze, die jullie op hetzelfde ogenblik namen, blijkt hij zijn eerdere verklaringen te willen aanpassen en hij verklaart dat jullie allemaal beschikten over een vluchtelingenkaart. Geconfronteerd met zijn verklaringen, blijft u halsstarrig aanhouden dat u geen idee heeft waarom uw broer zoiets zei, maar dat u zo'n document niet bezat (NPO, p.17-18). Uw wisselende en tegenstrijdige verklaringen, gecombineerd met de verklaringen van uw broer, doen op zijn minst vermoeden dat u wel degelijk over verblijfsdocumenten beschikte in Ethiopië.

Uw beweerde Eritrese nationaliteit wordt verder ondermijnd door de verschillende visumaanvragen die teruggevonden werden aan de hand van uw vingerafdrukken, zijnde voor Oostenrijk, Griekenland en tweemaal voor Frankrijk. Gevraagd hiernaar, antwoordt u dat een smokkelaar alles regelde, zowel het paspoort als de visums (NPO, p.18-19). U zou hiervoor enkel uw persoonlijke informatie hebben gegeven zoals uw leeftijd, naam, geboorteplaats en datum. Zelf naar de ambassade gaan om bijvoorbeeld documenten te ondertekenen of in te vullen deed u niet (NPO, p.19). Opvallend bij elk van de visumaanvragen is dat Addis Abeba als geboorteplaats is ingevuld en dat als nationaliteit telkens Ethiopië staat aangegeven. Bovendien dient er hier ook te worden op gewezen dat zowel het visum voor Frankrijk als Griekenland daadwerkelijk werd verstrekt. Wanneer u gevraagd wordt voor welke landen u een visum bezat, antwoordt u echter enkel Frankrijk. Geconfronteerd met de bekomen info en documentatie, antwoordt u afwijkend en verwijst u naar de smokkelaar die de aanvragen regelde (NPO, p.19). Nochtans, indien een persoon een visum wenst aan te vragen, zoals hier het geval is, is het noodzakelijk om diens vingerafdrukken te laten registreren bij de desbetreffende ambassade (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Uw verklaring dat u dus niets diende te doen voor uw visumaanvragen alsook dat u niet op de hoogte was van uw visum(aanvraag) voor Griekenland, is onmogelijk. Bovendien, dat uw vingerafdrukken werden gevonden, toont verder aan dat het hier gaat om een effectieve visumaanvraag die enkel mogelijk is met een geldig paspoort. Het is dan ook opmerkelijk dat u beweert over een vals paspoort te hebben beschikt maar dat de identiteitsgegevens die op uw paspoort en visumaanvragen vermeld staan overeenkomen met uw verklaringen van het persoonlijk onderhoud als het gaat over uw naam en voornaam (maar dat enkel de nationaliteit en geboortedatum verschilt). In de teruggevonden visumaanvragen staat immers vermeld dat u over de Ethiopische nationaliteit beschikt en dat u uw aanvraag heeft gedaan met een geldig Ethiopisch paspoort waarop uw naam vermeld staat (zoals u die ook heeft meegedeeld aan de Belgische asielinstanties). De teruggevonden informatie rond uw verschillende visumaanvragen schaden bijgevolg verder de geloofwaardigheid van uw beweerde Eritrese nationaliteit.

Verder laat uw kennis over Eritrea, uw land van herkomst, en uw geboortestad te wensen over. Hoewel u wel kan aangeven in welke wijk u woonde, kan u op geen enkele wijze die wijk beschrijven. Gevraagd waar Asmara zich bevindt in Eritrea, antwoordt u in het midden, maar slaagt u er niet in om de steden of dorpen rondom Asmara te benoemen (NPO, p.21). U geeft wel lukrake Eritrese steden op, maar slaagt er niet in deze geografisch te situeren (NPO, p.21). Ook uw antwoorden betreffende Asmara blijven vaag en de beschrijving die u geeft kan voor eender welke grootstad worden toegepast. Zo verklaart u dat de stad dichtbevolkt was, er winkels waren in de wijk en ook een begraafplaats voor moslims en busstations (NPO, p.4). Het was een luidruchtige stad met bars en winkels (NPO, p.20). U kent slechts enkele buurten in de stad, kent geen noemenswaardige plaatsen in Asmara. Ook waar uw wijk precies gesitueerd is in Asmara, kan u niet meegeven. Zelfs indien u slechts zeven jaar in deze stad zou hebben gewoond, kan op zijn minst verwacht worden dat u meer (doorleefde) details zou kunnen geven over deze stad. Ook over uw vlucht uit Eritrea, blijkt u geen doorleefde verklaringen te kunnen voorleggen, net zoals uw vertrek uit Soedan naar Ethiopië (NPO, p.4-5) Zo heeft u geen idee waar u de grens overstak van Eritrea naar Soedan (NPO, p.4-5). Gezien uw jonge leeftijd kan het CGVS begrip opbrengen dat u geen concrete details zou kunnen geven over de door uw familie afgelegde reisroute, maar anderzijds kan wel verwacht worden dat u enigszins enkele doorleefde verklaringen zou kunnen afleggen over deze ingrijpende (en gevaarlijke) levensgebeurtenis – die de rest van uw leven verder zou beïnvloeden. U geeft verder aan dat uw familie Eritrea diende te ontvluchten omwille van de vrees voor religieuze vervolging. Uw ouders, net zoals u, maken namelijk deel uit van de pinksterbeweging. De vraag wanneer deze christelijke stroming verboden werd in Eritrea, beantwoordt u met “heel lang geleden”.

Ook de reden voor dit verbod is voor u onduidelijk (NPO, p.15). Verder weet u ook niet of uw ouders deel uitmaakten van een kerkgemeenschap in Eritrea (NPO, p.23). Van iemand die is moeten vluchten uit haar land van herkomst omwille van haar religie, kan echter wel verwacht worden meer op de hoogte te zijn van de geschiedenis van deze religie en diens huidige situatie in het land van herkomst.

Daarnaast weet u opmerkelijk weinig over uw familiale geschiedenis. Zo heeft u geen idee of uw ouders dienstplichtig waren en of zij meededen aan het referendum (NPO, p.21). Gevraagd of uw grootouders langs moederszijde van Asmara waren, antwoordt u dat u dat denkt (NPO, p.7). Ook waar uw oom, waarbij u enkele maanden bij gewoond heeft, geboren is, kan u niet zeggen (NPO, p.7). Over de familie langs vaderskant, kan u enkel vertellen dat u dezelfde ogen heeft als uw grootmoeder en zij ook groot was, net zoals u. Waar uw grootouders langs vaderskant precies vandaan waren, weet u ook hier niet (NPO, p.8). Verder legt u over het overlijden van uw vader tegenstrijdige verklaringen af. Zo vermeldde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat hij overleed in 2014. Aangezien u beweert geboren te zijn in 1994, zou u bijgevolg 19 jaar zijn geweest toen uw vader stierf. Nochtans verklaart u op uw persoonlijk onderhoud dat uw vader stierf toen u 16 of 17 jaar was (NPO, p.8).

Verder weet u hoegenaamd niet te overtuigen wat betreft uw kennis over de Tigrinya etnie en cultuur. Wanneer u de kans gegeven wordt de Tigrinya etniciteit in detail uit te leggen verklaart u dat de Tigrinya in het centrum leven van Eritrea, Maekel genaamd. Maekel is inderdaad een zoba in Eritrea, toch is dit niet de enige zoba waar Tigrinya woonachtig zijn. Zoba Debub bijvoorbeeld, is een zoba die quasi uitsluitend bewoond wordt door Tigrinya, maar ook in Gash-Barka komt de etniciteit veel voor (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Verder zijn uw verklaringen zodanig vaag dat ze toepasbaar zijn voor meerdere etniciteiten dan louter de Tigrinya. Zo verklaart u dat de vrouwen hun haar vlechten, aan henna doen en traditionele kleren in katoen en linnen dragen. Bovendien dient ook hier gewezen te worden naar de verklaringen van uw broer, die de etnische groeperingen Tigre en Tigrinya aan elkaar gelijkstelt. Dat u, net zoals uw broer, weinig doorleefd kan vertellen over uw etnische groep is vreemd.

In ieder geval slaagt u er op geen enkele wijze in om uw Eritrese nationaliteit aannemelijk te maken. Zo heeft u geen enkele notie van de Tigrinya, kan u zo goed als niets vertellen over uw beweerde geboortestad Asmara, noch over Eritrea. Bovendien legt u opmerkelijke en wisselende verklaringen af betreffende uw verblijfsdocumenten die bovendien loodrecht staan op de verklaringen van uw broer (en in tegenstrijd met de beschikbare landeninfo). U kan verder geen enkel document neerleggen die uw nationaliteit zou kunnen staven. Meer zelfs, de vier visum aanvragen die teruggevonden werden, geven aan dat u de Ethiopische nationaliteit bezit. U legt wel een kopie van uw vaders identiteitskaart neer. U verklaart hierbij dat u zo wil aantonen dat uw vader de Eritrese nationaliteit heeft, u bijgevolg automatisch ook (NPO, p.17). Zelfs als er geloof zou worden gehecht aan de nationaliteit van uw vader, dient er te worden opgemerkt dat de nationaliteit niet automatisch wordt doorgegeven van vader op kind. Kinderen uit een gemengd huwelijk bijvoorbeeld Ethiopisch-Eritrees, hebben recht op Ethiopische nationaliteit. Opvallend hierbij is dat u er wel in slaagt een kopie van de identiteitskaart van uw overleden vader voor te leggen, maar geen enkel identiteitsbewijs, zoals een identiteitskaart, paspoort, geboorteakte of huwelijksakte, van uw moeder. Nochtans stond u wekelijks in contact met haar tot een jaar geleden.

Tot slot dient er ook gewezen te worden naar uw extreem laattijdige indiening voor een verzoek om internationale bescherming. U verklaart toegekomen te zijn in Frankrijk in oktober 2018. Diezelfde maand kwam u ook toe op Belgisch grondgebied. Hoewel er redelijkerwijze verwacht kan worden van iemand die beweert vervolgd te worden en die de bescherming van de conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, zich bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, wachtte u nog tot juli 2020 om een asielaanvraag in te dienen. Uw verklaring dat u probeerde naar Engeland te reizen, kan bijgevolg niet gezien worden als een verschoningsgrond. De vaststelling dat u na uw aankomst in België nog meer dan anderhalf jaar wachtte, getuigt dat u de internationale bescherming noch dringend noch noodzakelijk achtte en ondermijnt finaal de geloofwaardigheid en de ernst van uw asielrelaas.

Verder legt u ter staving van uw onderzoek nog een brief voor van uw Belgische gastfamilie en een brief van uw kerkelijke gemeenschap. Deze documenten hebben echter geen invloed op bovenstaande vaststellingen. Na het gehoor werd de originele identiteitskaart van uw vader teruggevonden op het CGVS en werd toegevoegd aan uw administratief dossier.

Tot slot kan er opgemerkt worden dat uit de informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt (zie COI Focus "ETHIOPIE. De algemene situatie in Addis Abeba" van 10 maart 2022, (beschikbaar op

[https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/](https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_ethiopie._de_algemene_situatie_in_addis_abeba_20220328.pdf)

[coi_focus_ethiopie._de_algemene_situatie_in_addis_abeba_20220328.pdf](https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_ethiopie._de_algemene_situatie_in_addis_abeba_20220328.pdf), blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Addis Abeba over het algemeen goed is, ondanks bestaande politieke spanningen en het geweld in verschillende regio's van het land. In november 2020 brak een conflict uit in de regio Tigray nadat het Ethiopische federale leger er – met de steun van Amhaarse regionale troepen en milities en het Eritrese leger – binnenviel. Eind oktober 2021 vallen Dessie en Kombolcha, twee steden in de regio Amhara gelegen op de hoofdweg tussen de haven van Djibouti en Addis Abeba, in handen van de Tigray-troepen. Nadat de Tigray-troepen en het OLA (Oromo Liberation Army) – die in augustus 2021 een alliantie aangaan – de hoofdstad naderen, kondigt de federale regering op 2 november 2021 de nationale noodtoestand af. Een massale mobilisatiecampagne, de inzet van drones en de aanwezigheid van premier Abiy Ahmed aan de frontlijn doen het tij keren. De federale troepen en hun bondgenoten slagen erin een reeks steden te heroveren op de Tigray-troepen, die zich begin december 2021 terugtrekken naar de regio Tigray terwijl de Oromo-strijders zich meer concentreren op het westen en het zuiden van de regio Oromia. Hiermee ebt de dreiging van vijandelijkheden in Addis Abeba weg en op 15 februari 2022 wordt de nationale noodtoestand opgeheven.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de hoofdstad Addis Abeba actueel geen internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Actueel bestaat er voor burgers in de hoofdstad Addis Abeba aldus geen reëel risico om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

- Artikel 1, A, van het Vluchtelingenverdrag;
- Artikel 3 van het EVRM;
- Artikel 4 van het EU-Handvest;
- Artikelen 48 tot 48/6 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet;
- Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
- het algemeen beginsel van voorzichtigheid, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid.

Verzoekster betoogt inzake de vluchtelingenstatus als volgt:

“In huidig dossier staat de nationaliteit centraal.

Verzoekster wenst desbetreffende naar voren te komen in het kader van huidig beroep en bepaalde aanvullingen aan te brengen in haar relaas.

Verzoekster ervaart sinds het begin van de procedure een zeer hevige angst tot deportatie en werd veelvuldig verkeerdelijk aangeraden.

Dit bracht haar tot het verklaren van sommige onvolledige informatie tijdens het CGVS-verhoor.

Echter, in het kader van huidig beroep wenst zij in volledige eerlijkheid verder te gaan en te bewijzen dat zij haar verplichting tot medewerking ten volle aangaat en uitvoert.

Verzoekster benadrukt dat zij de Eritrese nationaliteit heeft, conform aan wat ze eerder verklaarde. Haar vader heeft immers de Eritrese nationaliteit, wat werd aangetoond door middel van het neerleggen van zijn identiteitskaart, waardoor deze nationaliteit aan de kinderen automatisch werd overgedragen.

Verzoekster heeft echter ook een tweede nationaliteit, nl. de Ethiopische nationaliteit.

In huidig dossier is er dus sprake van de dubbele nationaliteit, waardoor verzoekster inderdaad de informatie die ze reeds aanbracht in het kader van haar asielprocedure vervolledigt (aangezien wat ze tot nu toe verklaarde niet verkeerd was) maar wat impliceert dat Eritrea relevant blijft in de analyse.

Kortom,

a. Eritrese nationaliteit

Verzoekster heeft de Eritrese nationaliteit via haar vader. Ze gaf ook aan geboren te zijn in Asmara, Eritrea en er geleefd te hebben tot haar 7 jaar.

Verwerende partij ging over tot de test van de kennis van verzoekster betreffende Eritrea.

Bovenvermelde situatie neemt mee dat verzoeksters' kennis van Eritrea uiteraard grenzen kent, aangezien zij slechts 7 jaar van haar leven, wanneer zij bovendien zeer jong was, in het land heeft besteed. Zij houdt hieraan weinig herinneringen.

Eritrea werd soms benoemd tijdens het verblijf van het gezin in Ethiopië maar niet zoveel, waardoor verzoekende partij hierdoor geen kennis opdeed of herinneringen ten leven bracht

Verzoekster doet nochtans haar best tijdens het CGVS-verhoor om voldoende informatie te verschaffen over Eritrea.

Zo somt ze Eritrese steden op en beschrijft Asmara. Zij geeft ook aan dat ze in Asmara is geboren en verduidelijkt de wijk (p. 3 GV).

Bovendien worden de verklaringen van verzoekster onvolledig overgebracht in de beslissing.

Verzoekster verklaarde niet alleen "Ik weet het nog een beetje, het is dichtbevolkt. Er zijn winkels in de wijk en ook begraafplaats van de moslims en de busstations." Maar ook "En ook saint mary kerk is in abbashawel", wat uiteraard relevant is aangezien dit een duidelijk kennis weergeeft van verzoekster. (p. 4 GV).

Ook dit werd weggelaten in de bestreden beslissing:

[citaat notities persoonlijk onderhoud, p. 4]

Verwerende partij neemt verzoekster ook kwalijk dat zij de etniën niet goed beheerst en Tigrinya en Tigray door elkaar haalt. Ze laat echter wel weg dat verzoekster correct aangeef dat haar vader Tigrinya was (p. 9 GV).

Verzoekster geeft ook de wijken aan in Ethiopië waar de Eritreeërs leefden (p. 12 GV) en maakt een correcte Tigrinya zin.

Verder geeft ze de verschillende etniën aan in Eritrea:

[citaat notities persoonlijk onderhoud, p. 14]

Verzoekster vermeldt ook de opleidingsplaats Sawa, in Eritrea, en Eritrese sporters (p. 21 GV)

Ze verklaart ook het volgende:

[citaat notities persoonlijk onderhoud]

Het gebrek aan verdere details en geografische kennis is perfect te verantwoorden door de leeftijd van verzoekster wanneer zij in Eritrea verbleef. Ook de vragen rond de Pinksterbeweging zijn in feite niet aangepast aan de context: verzoekster kan niet weten wanneer deze werd verboden in Eritrea. Haar ouders namen immers de beslissing om het land hierdoor te ontvluchten en vroegen mogelijks de mening van hun zevenjarige dochter hiervoor niet. De problematiek werd verder niet besproken in het gezin voor veiligheids- en integratieredenen

Zoals verzoekster aangeeft wenste zij geen moeilijkheden te creëren voor de Ethiopische gemeenschap. Immers, het aansnijden van het onderwerp rond Eritrea is gevaarlijk en wordt afgeraden, om geen ongewenst gedrag uit te lokken van de Ethiopische bevolking. Het gezin was erop gericht om simpelweg 'te functioneren' in een systeem en gemeenschap dat minder erg was dan het thuisland Eritrea.

De Eritrese origine van verzoekster lijkt echter niet op zich in twijfel getrokken te worden door verwerende partij :

- verzoekster is in Eritrea geboren;
- verzoekster heeft meerdere jaren in Eritrea gewoond;
- verzoekster heeft de identiteitsdocumenten neergelegd van haar Eritrese vader.

Hoe dan ook werd de afkomst van verzoekster onvoldoende onderzocht door de verwerende partij ondanks het feit dat het de vaststelling van de origine die hier determinerend is.

Niet enkel in de ogen van de Ethiopische autoriteiten, maar ook op basis van de Eritrese wetgeving heeft verzoekster de Eritrese nationaliteit.

De "Eritrean Nationality Proclamation (No. 21/1992)" stelt inderdaad dat : "2.1. Any person born to a father or a mother of Eritrean origin in Eritrea or abroad is an Eritrean national by birth" 1 .

(Vrije vertaling : Elke persoon die is geboren uit een vader of een moeder van Eritrese afkomst in Eritrea of in het buitenland, is een Eritrese staatsburger door geboorte).

Verzoekster heeft echter de identiteitskaart van haar vader neergelegd waaruit blijkt dat deze de Eritrese nationaliteit heeft, zodat ook verzoekster, op basis van de "Eritrean Nationality Proclamation" de Eritrese nationaliteit heeft.

b. Ethiopische nationaliteit

De moeder van verzoekster is van Ethiopische nationaliteit en afkomstig uit de Tigray-regio, waardoor verzoekster eveneens over die nationaliteit beschikt.

2. Vrees

a. Dubbele nationaliteit, 'mixed parentage' en de facto staatloosheid

Verzoeker heeft in theorie beide nationaliteiten, zowel van Ethiopië als Eritrea, zoals uiteengezet in bovenstaande paragrafen

Echter in de praktijk is dit aspect een reëel vraagstuk.

De nationaliteiten in theorie zijn niet altijd effectief

Het statuut van dubbele nationaliteit is onduidelijk in de wettelijke teksten en zorgt voor problemen.

De informatie over dit zeer specifieke en ingewikkeld onderwerp is gebrekkig en onvolledig:

[citaat Thomas Louise, Refugees And Asylum Seekers From Mixed EritreanEthiopian Families In Cairo 'The son of a snake is a snake', June 2006, <https://documents.aucegypt.edu/Docs/GAPP/Mixedfamilies.pdf>]

Na opzoekingswerk kunnen volgende bronnen geraadpleegd worden met betrekking tot welke nationaliteit men effectief heeft bij mixed parentage, zoals verzoeker, maar ook wat het risico tot staatloosheid is.

[citaat Thomas Louise, Refugees And Asylum Seekers From Mixed EritreanEthiopian Families In Cairo 'The son of a snake is a snake', June 2006, <https://documents.aucegypt.edu/Docs/GAPP/Mixedfamilies.pdf>]

Want feitelijke staatloosheid is inderdaad het epineuze gevolg van de dubbele nationaliteitsproblematiek:

[citaat Thomas Louise, Refugees And Asylum Seekers From Mixed EritreanEthiopian Families In Cairo 'The son of a snake is a snake', June 2006, <https://documents.aucegypt.edu/Docs/GAPP/Mixedfamilies.pdf>]

In feite hebben broer en zus een verschillend probleem omwille van hun geboortestad.

[citaat Thomas Louise, Refugees And Asylum Seekers From Mixed EritreanEthiopian Families In Cairo 'The son of a snake is a snake', June 2006, <https://documents.aucegypt.edu/Docs/GAPP/Mixedfamilies.pdf>]

Op basis van bovenstaande elementen staat het in ieder geval vast dat

- verwerende partij onvoldoende de nationaliteitsvraag heeft geanalyseerd, deze heeft gelinkt met de ingewikkelde historiek van beide landen Ethiopië en Eritrea alsook de spanningen en veranderende wetteksten voor beide landen omtrent de 'citizenship' en nationaliteiten van hun burgers.
- Verzoekende partij een reële vrees handhaaft op basis van de dubbele nationaliteit, enerzijds, de feitelijke staatloosheid en anderzijds de specifieke vrees ten aanzien van elk land van nationaliteit (zie verder)

Het nieuwe element van Ethiopische nationaliteit doet bijgevolg de vraag tot internationale bescherming in geen geval teniet.

Volgende bronnen bevestigen de verklaringen van verzoekers volgens dewelke zij een vervolging ondergaan door hun Eritrese nationaliteit, ook al beschikken ze over de Ethiopische nationaliteit.

[citaat Katherine Southwick, Ethiopia-Eritrea: statelessness and state succession, https://citizenshiprightsafrika.org/wp-content/uploads/2016/05/Southwick_FMR15-17.pdf.]

Voor de CGVS geldt echter de verplichting om de vrees tot terugkeer te evalueren op basis van elk land van de nationaliteit, waardoor in huidig geval de vrees op basis van de twee landen dient te worden geëvalueerd.

b. Eritrea

Verzoekster verklaart meteen waarin haar vrees bestaat ten aanzien van Eritrea.

[citaat notities persoonlijk onderhoud, p. 24]

De vrees ten aanzien van Eritrea vanwege verzoekende partij betreft enerzijds de algemene veiligheidssituatie die dramatisch is.

Anderzijds vreest verzoekster te worden opgeroepen om de militaire dienst uit te voeren in Eritrea. Zij is inderdaad 28 jaar oud waardoor zij het ideale profiel bekleedt om opgeroepen te worden, naar het front te moeten trekken en mogelijks de dood tegemoet gaat.

c. Ethiopië

Verzoekster koestert ook een vrees ten aanzien van Ethiopië.

[citaat notities persoonlijk onderhoud, p. 24]

Verzoekster vreesde duidelijk de deportatie vanwege haar Eritrese afkomst en dit sinds de laatste regering aan de macht was.

Zoals zij uitvoerig verklaarde tijdens het verhoor zijn de levensomstandigheden voor Eritreërs in Ethiopië onrustwekkend omdat de afkomst een impact heeft op de toegang tot de basisdiensten zoals voeding, onderwijs, werk, woning,...

Dit wordt ook duidelijk in het "Rapport de la Commission internationale d'experts en droits de l'homme sur l'Ethiopie van de Human Rights Council :

[citaat Report of the International Commission of Human Rights Experts on Ethiopia, Human Rights Council, 19.09.2022, <https://www.ohchr.org/en/statements-and-speeches/2022/09/internationalcommission-human-rights-experts-ethiopia-united>]

Zo vertelt verzoekster dat haar vader stierf van kanker op haar 16 jaar. Hiervoor ervoer hij immens veel moeilijkheden om werk te vinden omwille van zijn nationaliteit.

De mogelijkheden om een legaal statuut te verwerven in Ethiopië voor het gezin zodat de Eritrese afkomst zou worden gewist was allesbehalve evident.

Verzoekende partij vervolledigt dit door aan te geven dat er een verschil is tussen de praktijk ter plaatse en de officiële bronnen waartoe verwerende partij toegang heeft. Hoewel duidelijke procedures worden beschreven in rapporten, verklaart verzoekster dat dit in werkelijkheid veel minder vanzelfsprekend is. Ten eerste wordt hierover ter plaatse niet gecommuniceerd aangezien Eritreërs hun afkomst proberen te verbergen of tenminste weg te denken en ten tweede is de realiteit van de infrastructuur en het beschreven systeem ter plaatse mogelijks veel minder efficiënt dan wat wordt aangegeven in officiële bronnen.

Ten derde stelt men zich ook de vraag over het effectief uitvoeren en toepassen van de bestaande wetgeving (bv. omtrent de nationaliteit of verblijfsvergunning).

Men voegt hieraan toe dat verzoekster uiteraard jong was en niet verantwoordelijk was voor het nemen van maatregelen voor het administratief statuut van het gezin. Zij had hier indertijd geen besef van.

Hieruit volgt dat het gezin van verzoekende partij hierover niet geïnformeerd werd en er hierover niet werd gepraat om problemen te vermijden. Dit neemt mee dat er niet werd rondgevraagd om de informatie omtrent eventuele procedures te achterhalen. Bovendien had het gezin duidelijk angsten over de gevolgen van enige concrete stappen in verband met hun administratief statuut. Zo verklaart verzoekster ten juiste titel dat men als Eritreeër indien men asiel aanvraagt in een vluchtelingenkamp in de zone van Tigray diende te gaan leven, waarvoor het gezin niet stond te springen.

Men benadrukt dat waar verzoekster toegang kreeg tot bepaalde zaken in Ethiopië, is dit enkel en alleen dankzij het vertonen van haar Ethiopische identiteitsdocumenten en het verstoppertje van haar Eritrese afkomst. Hiervoor werd geregeld iets betaald om een positieve beslissing of ontvangst aan te moedigen. Dit was ook het geval voor de visumaanvragen die niet worden betwist door verzoekende partij.

Echter zij benadrukt dat deze enkel werden bereikt door het gebruiken van Ethiopische documenten en het betalen van een zekere som geld. De visa werden dus frauduleus verkregen, door middel van een smokkelaar die over de nodige contacten beschikte.

Verzoekster volhardt dan ook in het feit dat ze niet over alle informatie beschikte (bv. de landen waarvoor een visum werd aangevraagd).

[citaat notities persoonlijk onderhoud, p. 19]

Een dossier met visumaanvragen kan dan ook geen uitsluitend bewijs inhouden over de exacte identiteit, nationaliteit en context van een persoon, vooral indien deze frauduleus werd opgesteld en mogelijks verkeerde informatie bevat.

Verzoekster houdt eraan hier eerlijk over te zijn.

Verzoekster volhardt in het feit dat zij alleen de middelbare school heeft gevolgd en geen toegang tot de universiteit kreeg. Hier is een misverstand over ontstaan.

Ondanks de dubbele nationaliteit is de enige afkomst van Eritrea voldoende om discriminatie te veroorzaken.

Zo lezen wij in het rapport van Human Rights Watch van januari 2003 (stuk 3):

[citaat Human Rights Watch, "The horn of Africa War: Mass expulsions and the nationality issue (June 1998 – April 2002)", <https://www.hrw.org/sites/default/files/reports/ethioerit0103.pdf>; p. 5]

De Eritrese origine van verzoekster staat bijgevolg centraal in de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming, aangezien niet enkel Eritrese staatsburgers maar ook Ethiopische staatsburgers (weldegelijk van Eritrese origine) gedeporteerd werden en dus hun Ethiopische nationaliteit verloren hebben door hun deportatie.

Hierbij komt het feit dat het hele gezin het Pinkstergeloof handhaaft, wat helemaal niet getolereerd wordt in Ethiopië en een bijkomende bron van discriminatie. Het geloof van verzoekende partij wordt niet in twijfel gebracht.

Zelfs de moeder van verzoekende partij ervoer problemen omwille van haar afkomst. Ondanks haar Eritrese nationaliteit is zij ook afkomstig uit de Tigray-zone die het onderwerp van vele controverses uitmaakt en waarvan de bevolking dus niet de unanimiteit heeft.

De moeder van verzoekende partij diende dus uiteindelijk het land ook te ontvluchten en is op dit moment in Soedan.

De vlucht van de moeder van verzoekende partij, die nochtans van Ethiopische nationaliteit is, is onrustwekkend en bevestigt de vrees van verzoekster, ook al beschikt zij over beide nationaliteiten.

Wanneer Doctor Abby aan de acht kwam in Ethiopië begon het gezin meer en meer te horen over de deportatie van Eitreeërs naar Eritrea. Aangezien zij niet alleen de Ethiopische nationaliteit hadden maar ook de Eritrese nationaliteit, en hun Eritrese afkomst gekend was, vreesden zij ook voor hunzelf de deportatie, vooral omdat de moeder van verzoekende partij afkomstig was uit Tigray, zone die het onderwerp van vele controverses inhield.

Dit werd duidelijk verklaard door verzoekster tijdens het verhoor:

[citaat notities persoonlijk onderhoud, p. 7]"

Verzoekster houdt verder een theoretisch betoog over de samenwerkingsplicht.

Verder meent verzoekster dat ze het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend en licht theoretisch toe.

In ondergeschikte orde zet verzoekster uiteen dat zij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster kan niet worden teruggestuurd naar Eritrea, noch naar Ethiopië, zonder grondige analyse van haar concrete situatie. Zij heeft geen plaats waar zij zich redelijkerwijs kan vestigen, zonder het risico te lopen dat haar grondrechten, en in het bijzonder artikel 3 van het EVRM, geschonden zouden worden.

Ter ondersteuning van het beroep bevat het verzoekschrift "*Human Rights Watch, "The horn of Africa War: Mass expulsions and the nationality issue (June 1998 – April 2002)"*", <https://www.hrw.org/sites/default/files/reports/ethioerit0103.pdf>."

2.1.2. Op 13 juni 2023 legde de commissaris-generaal een verweernota neer waarin hij van oordeel is dat het verzoekschrift van verzoekster geen geground middel bevat. Hierbij werden de volgende stukken gevoegd:

- "1) *Demographics of Eritrea* – Wikipedia
- 2) *Ethno-demography of Eritrea*
- 3) *Notities persoonlijk onderhoud G.M.Z.*"

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3. De bestreden beslissing oordeelt op goede gronden dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde Eritrese herkomst en nationaliteit daar haar verklaringen over haar verblijf in Ethiopië als Eritreeër geenszins kunnen overtuigen (i), haar verklaringen niet rijmen met die van haar broer (ii), haar verscheidene visumaanvragen haar identiteit verder ondergraven (iii), ze gebrekkige verklaringen aflegde met betrekking tot Eritrea (iv) en ze laattijdig een verzoek om internationale bescherming indiende (v).

Verzoekster, die niet over de nodige (identiteits)documenten beschikt, slaagde tijdens het persoonlijk onderhoud er niet in om haar beweerde Eritrese nationaliteit aannemelijk te maken. Zij kan geen afbreuk doen aan deze terechte vaststellingen door het aanbrengen van vergoelijkningen in het verzoekschrift en het negeren van de motieven van de bestreden beslissing.

Vooreerst stelt verzoekster dat ze, vanwege angst voor deportatie, op aanraden van anderen onvolledige verklaringen aflegde.

Verzoekster preciseert echter niet welke verklaringen dit juist zouden betreffen. Evenwel merkt de Raad op dat de behandeling van een verzoek om internationale bescherming in vertrouwen geschiedt, en 'vrees' geen reden kan zijn om in het onthaalland onjuiste informatie over het verblijf of asielrelaas te debiteren.

Verzoekster is bovendien zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die zij zelf aflegt en achteraf ongunstig gebleken adviezen van derden kunnen haar bedrieglijke dan wel onvolledige verklaringen niet toedekken, gezien zij zowel bij aanvang van de procedure als tijdens het persoonlijk onderhoud meermaals uitdrukkelijk werd gewezen op het belang van haar verklaringen en de plicht de waarheid te vertellen. Dat verzoekster aldus plots stelt willens en wetens informatie te hebben achtergehouden, is nefast voor haar algehele geloofwaardigheid.

Voorts volhardt verzoekster in de bewering dat ze wel degelijk over de Eritrese nationaliteit beschikt en stelt dat ze tot haar zeven jaar in Asmara woonde. Verzoekster stelt dat ze door haar jonge leeftijd weinig herinneringen heeft aan Eritrea en er bovendien in haar gezin weinig over werd gepraat. De Raad acht dit verweer echter niet toereikend om het stuitende gebrek van verzoeksters kennis omtrent haar vermeende land van herkomst te verschonen. De Raad merkt op dat zelfs van een jong persoon toch enige mate van kennis kan worden verwacht omtrent haar land van herkomst. Zoals echter terecht werd vastgesteld door de bestreden beslissing, is het niveau van kennis van verzoekster geheel ondermaats zelfs gelet op haar vermeende jeugdige vertrek uit Eritrea. De loutere herhaling van verzoekster aangaande haar leeftijd in haar verzoekschrift kan geen afbreuk doen aan deze terechte vaststelling. Aangaande de stelling dat haar ouders haar vrijwel niets vertelden over haar achtergrond, is de Raad van oordeel dat dit een blote bewering betreft die weinig aannemelijk is. Verzoekster betoogt dat het te gevaarlijk was om te praten over hun thuisland daar ze geen ongewenst gedrag wilden opwekken van de lokale Ethiopiërs, doch laat na om enige landeninformatie aan te voeren waaruit blijkt dat het weldegelijk gevaarlijk was om over Eritrea te praten in Addis Abeba, waardoor dit niet meer dan een blote bewering blijft. Verder ziet de Raad niet in welk gevaar verzoekster en haar gezin zouden lopen door in de privésfeer van hun gezin over Eritrea, hun thuisland, te praten. Eenzelfde redenering kan worden gevolgd aangaande verzoeksters gebrekkige kennis omtrent de Pinksterbeweging. Er kan niet worden ingezien hoe veiligheids- en integratieredenen de ouders van verzoekster ertoe zouden weerhouden om hun kinderen in te lichten over hun geloof, hetgeen aan de basis lag van hun vlucht uit Eritrea.

Waar verzoekster nog verwijst naar haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud omtrent haar kennis van Eritrea, is de Raad van oordeel dat de bestreden beslissing reeds genoegzaam motiveert dat verzoekster nagenoeg onbekend is met elementaire aspecten van haar eigen beweerd land van herkomst. Het louter herhalen van haar verklaringen hieromtrent maakt geen dienstig verweer uit. De Raad herinnert er ook aan dat het gebrek aan kennis van verzoekster omtrent Eritrea slechts één element uitmaakt om te stellen dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters herkomst en nationaliteit. De bestreden beslissing motiveert immers ook op uitgebreide wijze hoe verzoeksters verklaringen over het leven van haar familie als Eritrese vluchtelingen in Ethiopië op geen enkele wijze kunnen overtuigen en verwijst ook naar visumaanvragen.

Waar verzoekster betoogt dat haar vader maar moeizaam werk kon vinden als persoon van Eritrese origine in Ethiopië, merkt de Raad op dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaarde dat dit probleemloos verliep voor haar beide ouders (notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 13). Verzoekster preciseert in haar verzoekschrift ook geenszins welke moeilijkheden haar vader zou hebben ondervonden. Dat verzoekster plots een andere wending geeft aan haar verklaringen in dit verband, is niet ernstig.

Aangaande de visumaanvragen stelt verzoekster in haar verzoekschrift dat ze de documenten hiervoor via een smokkelaar verkreeg. Verzoekster komt aangaande de motieven in de bestreden beslissing op dit punt niet verder dan een loutere herhaling van haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Hiermee doet zij geen afbreuk aan de in de bestreden beslissing, omtrent deze verklaringen gedane, pertinente en correcte vaststellingen. Het komt aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete argumenten en elementen te weerleggen of in een ander daglicht te stellen, waarbij zij echter geheel in gebreke blijft. Gezien de motieven in de bestreden beslissing niet dienstig worden weerlegd, blijven deze onverminderd gehandhaafd. De Raad is verder van oordeel dat de visumaanvragen van verzoekster wel degelijk tot bewijs kunnen dienen van haar werkelijke nationaliteit, temeer haar verklaringen omtrent de frauduleuze aard van de documenten hiertoe ongeloofwaardig zijn.

Omtrent haar onwetendheid inzake verblijfsdocumenten stelt verzoekster dat de landeninformatie waarop de bestreden beslissing zich baseert niet overeenkomt met de realiteit.

Verzoekster kan echter geen afbreuk doen aan de op objectieve informatie gebaseerde motieven van de bestreden beslissing door louter te poneren dat deze informatie niet overeenstemt met de realiteit zonder het aanbrengen van bewijs tot het tegendeel.

Verzoeksters jonge leeftijd en het stilzwijgen van haar ouders kan ook niet als verschoning dienen voor haar onwetendheid. Verzoekster was immers ongeveer 23 jaar oud toen ze Ethiopië verliet en heeft aldaar het middelbare onderwijs afgerond. Gelet op verzoeksters profiel kan er van haar toch verwacht worden dat ze op eigen initiatief kennis kan bekomen omtrent fundamentele aspecten van haar leefwereld, *quod non*. Waar verzoekster nog stelt dat ze schrik had om naar een vluchtelingenkamp in Tigray te worden gestuurd, en haar gezin aldus geen administratieve stappen nam, werd reeds door de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat deze vrees geheel onterecht was, daar er Eritreeërs zelfs vrij waren om zich te vestigen in Ethiopische steden.

Aangaande haar verklaringen over haar scholing, stelt verzoekster dat ze wel degelijk enkel naar de middelbare school ging, hierover ontstond een misverstand. Verzoekster doet met dit verweer geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing, waarin omstandig werd gemotiveerd dat aan verzoeksters uitlegging hieromtrent geen geloof kan worden gehecht. Het louter tegenspreken van de vaststellingen van de commissaris-generaal, zonder concrete argumenten aan te brengen, maakt geen dienstig verweer uit.

In haar verzoekschrift stelt verzoekster nog dat als ze toegang had tot bepaalde Ethiopische diensten, dit omwille van haar Ethiopische documenten was. Verzoekster stelde tijdens het persoonlijk onderhoud dat ze echter nooit over zulke verblijfsdocumenten heeft beschikt (notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 17-18). Zulke tegenstrijdigheden doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekster. De Raad merkt hierbij nog op dat verzoekster bij aanvang van het verzoekschrift stelde dat ze voorheen onvolledige en gebrekkige verklaringen heeft afgelegd, zonder echter te preciseren welke ze zou bedoelen of zou trachten te remediëren in haar verzoekschrift. Het is niet aan de Raad om te speculeren of verzoeksters tegenstrijdige verklaringen in haar verzoekschrift dan wel een nieuwgevonden eerlijkheid betreffen dan wel verder getuigen van het bedrieglijke karakter van haar verklaringen.

Wat de identiteitskaart van de vader van verzoekster betreft en de verwijzing naar de Eritrese nationaliteitswetgeving, gaat verzoekster voorbij aan de vaststellingen van de bestreden beslissing op dit punt. Zo wordt er gesteld dat de Eritrese nationaliteit niet automatisch doorgegeven wordt van vader op kind. Voorts wordt genoegzaam besloten dat kinderen uit een gemengd huwelijk, bijvoorbeeld Ethiopisch-Eritrees, recht op hebben op de Ethiopische nationaliteit. Nu verzoekster zelf verklaart dat haar moeder weldegelijk de Ethiopische nationaliteit heeft, alsook zijzelf, wordt onderhavig motief van de bestreden beslissing versterkt. De Raad merkt nog op dat een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen. Gelet op de gebrekkige en bovendien leugenachtige verklaringen aangaande de achtergrond van haar ouders, verzoekster verklaarde immers voordien dat haar moeder Eritrees was, is dit *in casu* niet het geval. Ter volledigheid merkt de Raad nog op dat uit de door verzoekster landeninformatie volgt dat men maar over één enkele nationaliteit kan beschikken (T. Louise, *Refugees and Asylum Seekers From Mixed Eritrean-Ethiopian Families In Cairo 'The son of a snake is a snake'*, p. 18). Nu verzoekster zelf verklaart over de Ethiopische nationaliteit te beschikken, is de Eritrese nationaliteit ook uitgesloten.

Verzoekster betoogt verder in haar verzoekschrift dat de bestreden beslissing *in se* niet twijfelt aan haar Eritrese origine. Dit is een grove miskenning van de bestreden beslissing waarin expliciet wordt gesteld dat verzoekster haar vermeende Eritrese herkomst én nationaliteit geenszins weet aannemelijk te maken. De bestreden beslissing maakt terecht op van het geheel der vaststellingen dat verzoekster hoogstwaarschijnlijk over de Ethiopische nationaliteit beschikt.

Nu verzoekster in haar verzoekschrift erkent dat haar moeder, en zijzelf, over de Ethiopische nationaliteit beschikken en uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat verzoekster niet over de Eritrese nationaliteit beschikt, noch vanuit Eritrea afkomstig zou zijn. Bijgevolg is verzoeksters betoog aangaande de dubbele nationaliteit ook niet dienstig. Verzoekster stelt immers dat haar gemengde Eritrese-Ethiopische achtergrond zou kunnen leiden tot een mogelijke juridische staatsloosheid en verwijst hierbij naar landeninformatie. Gelet op het feit dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters Eritrese herkomst en thans vaststaat dat verzoekster de Ethiopische nationaliteit heeft, dit wordt immers door haarzelf aangegeven, kan niet worden ingezien dat verzoekster enige vorm van staatsloosheid zou ervaren.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift ageert over haar vrees tegenover Eritrea, herhaalt de Raad dat haar vrees louter tegenover Ethiopië dient te worden beoordeeld. Aldus is verzoeksters betoog omtrent Eritrea niet dienstig.

Aangaande haar vrees tegenover Ethiopië stelt verzoekster dat ze meerdere zaken vreest vanwege haar Eritrese herkomst. Zo zou verzoekster deportatie vrezen alsook discriminatie. Deze vrezen steunen echter telkens op de vermeende Eritrese herkomst van verzoekster. Zoals reeds uitvoerig werd geconstateerd, kan er aan deze herkomst geen enkel geloof worden gehecht. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd in enige problematiek die zou volgen uit haar vermeende Eritrese herkomst. De Raad benadrukt hierbij dat aan verzoeksters verklaringen aangaande haar ervaringen als een vermeend Eritrese vluchteling in Ethiopië ook geen enkel geloof wordt gehecht.

Verzoekster verwijst verder nog naar haar geloofsbelijdenis. Het Pinkstergeloof zou immers niet worden getolereerd in Ethiopië. De Raad merkt hierbij op dat verzoekster op geen enkel ander moment een vrees kenbaar maakte in Ethiopië vanwege haar geloof. Nochtans stelde verzoekster expliciet dat ze vervolging in Eritrea vreesde vanwege haar geloof. Indien verzoekster eenzelfde vrees had in Ethiopië, zou men redelijkerwijze verwachten dat verzoekster hier melding van maakte. Voorts merkt de Raad op dat verzoekster geen enkele informatie neerlegt waaruit blijkt dat de Pinkstergemeenschap in Ethiopië wordt vervolgd, waardoor dit een blote bewering vanwege verzoekster blijft.

Tot slot stelt verzoekster dat haar moeder het land moest verlaten vanwege haar Tigray-etniciteit, ook al is ze Ethiopisch. Verzoekster betoogt dat de opkomst van “*Doctor Abby*” dit genoodzaakte en verwijst naar haar verklaringen in dit verband. Verzoekster verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud echter dat haar moeder Ethiopië moest verlaten vanwege haar Eritrese afkomst en verwees op geen enkel moment naar haar Tigray-etniciteit. Opnieuw doen verzoeksters wisselende verklaringen geheel afbreuk aan haar geloofwaardigheid. Het is niet aan de Raad om te speculeren of verzoeksters tegenstrijdige verklaringen in haar verzoekschrift dan wel een nieuwgevonden eerlijkheid betreffen dan wel verder getuigen van het bedrieglijke karakter van verzoekster haar verklaringen.

Uit het loutere feit dat verzoekster bepaalde vragen niet werd gesteld kan bovendien niet worden afgeleid dat de commissaris-generaal niet heeft voldaan aan zijn samenwerkingsplicht. Dit gegeven doet immers geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen van de bestreden beslissing die op zich toelaten om te besluiten dat verzoekster haar identiteit en herkomst niet aannemelijk kan maken.

Waar verzoekster betoogt dat zij het voordeel van de twijfel moet genieten, merkt de Raad op dat verzoekster de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten moet weerleggen. Een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen *in casu*, volstaat hiertoe niet. De Raad merkt hierbij ter volledigheid op dat van verzoekster niet kan worden opgemerkt dat deze een oprechte inspanning heeft geleverd om diens verzoek om internationale bescherming aannemelijk te maken, daar tegenstrijdigheden en lacunes het geheel van haar verklaringen doorlopen. Tot op vandaag legt verzoekster geen dienstige identiteitsdocumenten voor.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, is de Raad van oordeel dat deze dient te worden beoordeeld ten opzichte van Ethiopië, meer bepaald Addis Abeba waar verzoekster woonachtig was. De Raad verwijst hiervoor integraal naar de vaststellingen van de bestreden beslissing:

“Tot slot kan er opgemerkt worden dat uit de informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt (zie COI Focus “ETHIOPIE. De algemene situatie in Addis Abeba” van 10 maart 2022, (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_ethiopie_de_algemene_situatie_in_addis_abeba_20220328.pdf), blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Addis Abeba over het algemeen goed is, ondanks bestaande politieke spanningen en het geweld in verschillende regio's van het land. In november 2020 brak een conflict uit in de regio Tigray nadat het Ethiopische federale leger er – met de steun van Amhaarse regionale troepen en milities en het Eritrese leger – binnenviel. Eind oktober 2021 vallen Dessie en Kombolcha, twee steden in de regio Amhara gelegen op de hoofdweg tussen de haven van Djibouti en Addis Abeba, in handen

van de Tigray-troepen. Nadat de Tigray-troepen en het OLA (Oromo Liberation Army) – die in augustus 2021 een alliantie aangaan – de hoofdstad naderen, kondigt de federale regering op 2 november 2021 de nationale noodtoestand af. Een massale mobilisatiecampagne, de inzet van drones en de aanwezigheid van premier Abiy Ahmed aan de frontlijn doen het tij keren. De federale troepen en hun bondgenoten slagen erin een reeks steden te heroveren op de Tigray-troepen, die zich begin december 2021 terugtrekken naar de regio Tigray terwijl de Oromo-strijders zich meer concentreren op het westen en het zuiden van de regio Oromia. Hiermee ebt de dreiging van vijandelijkheden in Addis Abeba weg en op 15 februari 2022 wordt de nationale noodtoestand opgeheven.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de hoofdstad Addis Abeba actueel geen internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Actueel bestaat er voor burgers in de hoofdstad Addis Abeba aldus geen reëel risico om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Ethiopië een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend drieëntwintig door:

S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP